

българска война (1885) и проклина ржката, която първа е вдигнала братски мечъ.

Каквито и страдания да преживѣ нашиятъ народъ, Вазовъ никога не губѣше вѣра въ неговото бждеще. И въ най-тежкитѣ изпитания, които народътъ ни преживѣ, той вѣрваше въ звѣздата на България; вѣрваше, че младитѣ ще бждатъ честити да създадатъ по-свѣтли дни за родината ни. И затова написа цѣла сбирка стихове, въ които възпѣ дѣлото, което предстои да извърши българската младежъ. Въ едно стихотворение той казва:

Младежи! Любя ваший устремъ смѣли
И жажда пламенна къмъ висши цѣли.
Нек' бжде млада младата природа,
Крилата мразятъ плѣсень и тъмница,
Душитѣ волни плачатъ за зорница.
Хай викайте: Честь, правда и свобода!

.
Зашото младостъта е чудна сила,
Свѣта е тя ломила и градила
И първа знакъ давала за похода
Противъ неправди, сила и насилъе . . .
О нѣма нищо, че се чупятъ криле —
Вий викайте: Честь, правда и свобода!

Въ друго стихотворение той се обръща къмъ народнитѣ сѣячи — водителитѣ на народа — и ги съветва да сѣятъ въ сърдцата на младитѣ „зdrави истини“ и да издигнатъ срѣдъ тѣхъ идеалитѣ за *дългъ, трудъ, любовъ и честь*:

Сѣйте, сѣячи, доброто засявайте
Въ младата нива у насъ,
Истини здрави въ душитѣ втѣплявайте,
Важенъ е днешниятъ часъ.
Сѣйте ламтежъ къмто правда божествена,
Сѣйте любовъ — не вражда,
Милость въ сърдцата и обичъ мжжествена
Къмто дълга и труда.